

ОБИЧАМЪ СЕЛОТО

Обичамъ селото
потънало въ грижи;
обичамъ теглото
въвъ беднитѣ хижи.

Обичамъ селяка,
що нѣма почивка,
кой нивга не чака
отплата, усмивка;

да срещне сърдечность
и топла подкрепа,
а тѣй си отвѣчностъ
съ хомота си крета.

Съ превити си плещи
той пори земята
подъ страшно горещи
лжчи отъ небесата; —

съ попукани длани,
съ засъхнали устни,
съ дрехи продрани
срѣдъ нивитѣ тучни.

Обичамъ жената
на този безспирникъ,
Тя майка е свята,
на рода закрилникъ.

Че ражда чедата —
герои чувовни —
що тачатъ въ сърцата
завети вѣковни.

Обичамъ азъ тази
страдалка голѣма,
що знае да пази
на древното плама.

Ценя я такава.
Каквато ѝ старена,
че жертвено дава
тя младостъ взарена.

Обичамъ селото,
че въ него се свето
запазва доброто
и движи сърдцето.

Че още тамъ има
стремежи лжчисти,
че ощъ се въззиматъ
надеждитѣ чисти.

Йорд. п. Илиевъ